

Osem pesmi

Pavle
Zidar

ŽILE Kakor žile se križajo
steze,
stekajo se v eno
in nato planejo narazen.

Smolnati duh
teče po njih,
svet
je iz krvi kadila.

Vstaja iz njega
in izginja v njem
kakor obraz
v ekstazi.

MATI Mati je svetost,
ker je ljubezen.

Nikoli se je ne
nasitimo,
niti na dnu
groba ne.

Oče je pripoved
o materi,
počasi nam jo
odkriva.

Z besedami
nam jo izklesuje
iz svojega spomina,
to čudno zver.

Nikoli nas ne neha jesti
in ne mi nje.

NI JE STVARI Do tal se prigibuje brest
in zemljo poljubuje.
In isto je,
če človek poklekne.

Siva nebesnina
se plazi po pobočjih
— do tal, do tal
je morala priti.

Tudi voda ni zdržala
v samotni višav,
zdrsnila je dol
in postala morje.

Ni je stvari,
ki hoče biti stvar,
da se ne bi
vsesala v zemljo.

Zemlja je Bog.
V nji se vrše dela
popolnosti
skupaj z večnostjo.

AJDA Ležim v ajdi,
 ki je kakor grud.

Njene osojnosti
so tako vodene.

Pijem, kakor nekoč,
sebe v nji.

Okus rojstva
je okus minerala.

Ajda dehti
in molči.

V MENI Kruh, ki ga beseda Bog
TOPEČI SE preveva,
KRUH se v meni topi.

Okus po suhem steblo,
prepojenim s soncem,
me bo otel.

Sladko, ko da bi pil,
sije v meni
občutek konca.

Steblo, ki dozoreva
v kruh,
je resnično Bog.

Sitost prihaja od besede
– nikoli nikoli
od nemih reči.

SEME Ves, ves sem iz besed,
 ni je na meni stvari,
 ki to ne bi bila.

Izletavate iz mene
in se vračate –
vse ste obrodile svoj sad.

O seme življenja,
ki si se utelesilo,
ti ne moreš preiti.

Niti ena sama beseda,
niti hiša besede
– kost.

Kakor je bilo prej,
tako bo poslej,
smrt bo iz besed.

SIVINA O novi, novi zorni kot,
JE BESEDE kaj si, če ne primik,
DELO oblika večnega
pretrajanja,
temà in hkrati luč.
Ves predrugačen
v delih svojih si besed
– le tam, le tam
kot trava
ali pretanjeno kakor sivina
črnega in belega.

Sivina
je besede delo.

RAČUN Tiho pride, brez šuma
papirnatega
ali pisave,
to je kazen za življenje.
Ko ga najbolj ljubiš,
ko si izmišljaš zanj

najostrejšo misel,
 pride
 oziroma se oglasi v tonu,
 ki je na veke v tebi
 in ti v njem.
 Stopiš
 le še za svojim izdihom,
 ki mu slediš,
 slediš
 in ne veš, kam.
 Samo manj te je,
 manj,
 kakor v odmevu glasu.

Trije prispevki o smrti

Metka
 Uršič
 Cotič

Nihče več ne plaši liščkov

Nikoli si nisem želela nikogaršnje smrti, tudi njegove ne. Nekoč davno sem si zaželela nekoga smrt a le za hip. Sedaj sem že pozabila. Bila sem deklica s svetlimi kitkami in on, čigar smrt sem si zaželela, me je zgrabil za brsteče bradavice in zaželela sem si njegovo smrt, a le za hip. Pa ni umrl. Večkrat sem ga še morala gledati.

Njegove smrti pa si nisem nikdar zaželela. Nikdar. Bila sva vklejnjena med stenami najinega doma. Med omarami, stoli, slikami je sedel on v kotu pri oknu, jaz v drugem kotu, v drugi sobi, a vrata so bila vselej priprta. Zavel je vrtinec tople sape, se plazil po hodniku do sobe, topel, vlažen vonj njegovih zamolčanih besed.

Nekdo je moral namigniti, da sem si zaželela njegove smrti. Le kaj bi meni njegova smrt? Da bi jo použila, kot mehko smetano, da bi jo vsrkala vase, kot jutranjo roso?